Župnija
Ljubljana Sveti Križ

oznanila

"Saj ste vendar živi kamni!" (1 Pt 2,5)

Maj ■ 2021

Sveti Duh, ki gradi skupnost

Po temeljni preizkušnji Jezusove smrti in vstajenja se je oblikovala prečiščena skupnost njegovih učencev. Sledil je Gospodov vnebohod in poslanje Svetega Duha.

Posledica prihoda Svetega Duha je bila notranja preobrazba učencev, ki so iz tekmovalnosti, kdo je večji, v prešli bratsko povezanost v edinosti.

Po Svetem Duhu so dobili tolažbo, pogum, veselje in so se iz notranje zaprtosti, zagledanosti vase, boječnosti in žalosti odprli v svet, ljudem. Ob sprva precejšnjem nerazumevanju Božjega načrta so sprejeli Jezusovo odrešenje ter iz zmedenih in nedoraslih učencev postali neustrašni oznanjevalci vesele novice, da je Jezus odrešenik vseh ljudi. Oblikovala se je prva Cerkev, ki se je neustavljivo širila.

Delovanje Božjega Duha je bilo očitno. Nastajala je skupnost, v kateri so se učenci ljubili med seboj in so živeli v slogi. Ta ljubezen ni bila samo človeška; dana je bila kot milost od zgoraj. »Množica teh, ki so verovali, je bila enega srca in duha; tudi nihče ni govoril, da je kaj tega, kar je imel, njegovega, ampak jim je bilo vse skupno.« (Apd 4,32)

Sveti Duh ustvarja edinost med nami. Kdor je odprt zanj, kdor ga kliče, prejema Božjo ljubezen in vstopa v vedno globljo resnico. V Svetem Duhu smo živi kamni, ki se skladno vgrajujemo v duhovno stavbo, ki je Cerkev (1 Pet 2,5). Sv. Fulgencij nagovarja kristjane, naj vsi, ki smo udje Kristusovega telesa – Cerkve, v ljubezni vztrajamo v edinosti tega telesa.

Jezus je v vrtu Getsemani prosil, da bi bili vsi njegovi učenci eno: »Zanje prosim, da bodo vsi eno, kakor ti, Oče, v meni in jaz v tebi. Da bi bili oni v naju, da bo svet veroval, da si me ti poslal. Da bodo eno, kakor sva midva eno.« (17,21–22) To je mogoče le v

Božjem Duhu. Sveti Duh povezuje, človeške ideologije razdeljujejo. Sveti Duh daje življenje, človekova samovolja vodi v smrt.

Gospod, daj nam te milosti, da bi bili eno in da v iskanju svojih koristi ne bi trgali tvojega telesa. Izlij na nas Svetega Duha, da bomo skupnost, povezana v edinosti. Tako bo naša Cerkev pristna, napolnjena z Tvojo močjo in Tvoja sijoča priča v tem svetu.

Peter Možina, župnik

Občestva v Cerkvi

Kdor me pozna, bo rekel: »Ta prava se oglaša!« Ali pa enako kot Atenci, ko so zavrnili Pavla: »O tem te bomo poslušali kdaj drugič!«

Da, o občestvih se veliko govori in piše. Verjetno zato, ker imamo s tem vsi težave. Če govorimo o občestvu Cerkve, katere glava je Kristus, pa bo dobro kar Njega vprašati, kako si je stvar zamislil. V Markovem evangeliju pravi takole: Nato je šel (Jezus) na goro in poklical k sebi (1), katere je sam hotel (2). In odšli so k njemu (3). Postavil jih je dvanajst (4), ki jih je imenoval tudi apostole (5), da bi bili z njim (6) in bi jih pošiljal oznanjat (7) ter bi imeli oblast izganjati demone (8). (Mr 3,13–15)

1. V občestvo kliče Jezus. Gora v Svetem pismu pomeni kraj srečanja z Bogom. Jezus je apostole izbral in jih poklical po noči, prečuti v pogovoru z Očetom. Ne po človeški logiki, ampak po Božji. Bodimo iskreni – samo Bog si lahko privošči, da s tako ekipo ponese evangelij vsemu svetu.

2. Nihče ne more sam izbirati in se odločati, del katerega občestva bo, in prav tako ne more nikogar izključevati, zadrževati ali vsiljevati.

Edino pravo vprašanje za izbiro je: »Gospod, kaj Ti želiš?« In odgovor je: »Zgodi se Tvoja volja.«

3. Jezus pokliče in pusti svobodo. Posameznik sliši klic in se odzove ali pa ne. Pripravljenost je treba pokazati konkretno – priti, vložiti napor. Ko se nekdo vključi v skupnost, pride k Jezusu, ne k prijateljem. Pride pa skupaj z drugimi, ki so prav tako poklicani.

4. Dvanajst je število Izraelovih rodov. Tistih, ki so dediči obljubljene dežele. Torej toliko, kot je potrebno, da se izpolni Božji načrt. Zato se občestvo ne pritožuje, da je članov preveč ali premalo. Tudi ni treba klicati Boga na zagovor, zakaj ravno toliko. Zaupamo, da je ravno prav.

5. Ime, ki ga izbere Jezus, označuje poslanstvo. Kot starši svojemu otroku skrbno izberejo ime, ki ga bo zaznamovalo za vse življenje, tako je pomembno tudi ime občestva. Kaj Gospod pričakuje od nas? Kako in s čim naše občestvo prinaša Ljubezen v ta svet?

6. Prva naloga članov občestva je, da so z Jezusom. Samo iz bivanja z Njim, ko se v Njegovem naročju napijejo Ljubezni, lahko delijo naprej. To Jezus poudarja v številnih prilikah. Pred kratkim smo brali o cesarjevem kovancu: »Daj Bogu, kar je Božjega, in cesarju, kar je cesarjevega.« Pri tem ne gre samo za denar in davke. Če imamo urejen odnos do Boga, bomo znali urejati tudi odnose z ljudmi. Če pade prva tabla Božjih zapovedi, se nujno zdrobi tudi druga.

7. Osebnemu odnosu z Bogom sledi oznanjevanje evangelija. Pred-

vsem z zgledom. Življenje občestva je kot zemlja, v katero pade seme Božje besede. Če ni pognojena s trpljenjem, razrahljana z molitvijo in ogreta z ljubeznijo, ne bo nič zraslo. Ko Jezus razpošlje učence oznanjat, jim da konkretna navodila, kako naj se obnašajo, kot majhnim otrokom. Od obleke in obutve do ustavljanja na poti, prehranjevanja, pozdravljanja … O evangeliju pa samo doda: »… spotoma oznanjajte – približalo se je Božje kraljestvo.«

8. Izganjati demone v prvi vrsti pomeni izganjati zlo. Ker »Belcebub ne more izganjati Belcebuba«, je čistilna akcija potrebna naprej pri sebi. »Zlo naj se izkorenini s korenino vred … Najprej izderi bruno iz svojega očesa … Kdor je brez greha, naj prvi vrže kamen …« Vsak lahko doda še kakšen citat. Tudi pri izganjanju demonov velja pravilo zgleda. Ni hujšega kot občestvo (če se sploh lahko tako imenuje), ki se ima za boljše od drugih.

Epilog: Ko so se učenci navdušeni vračali, jih je Jezus prizemljil: »Ne veselite se tega, ampak da so vaša imena zapisana v nebesih.« In kot pravi psalmist: »Gorje človeku, ki uživa nad pridobljenimi uspehi.«

s. Rebeka Kenda

Mama doma

Hvaležna sem, da sem lahko mama, in to me izpolnjuje. Z možem sva se odločila, da tudi po končani tretji porodniški ostanem doma. Čeprav se v današnjem svetu morda mnogim zdi »čisto mimo«, sama vidim to kot velik dar in blagoslov zame in za našo družino.

Ker to danes ni običajno, me velikokrat sprašujejo, zakaj sem se odločila ostati doma, kaj počnem ves dan, ali mi ni nič dolgčas, ali bodo otroci premalo socializirani, ker niso v vrtcu.

Odločitev, da ostanem doma, je v meni zorela dlje časa. Veliko sem molila, da bi se prav odločila. Spoznala sem, da mi to prinaša veliko veselja. V teh zgodnjih letih si želim biti ob otrocih in se naužiti časa z njimi. Še prehitro bodo odleteli v svet in čutim, da bo to dobra popotnica za njihovo življenje.

Ker niso v vrtcu, to pomeni tudi

manj bolezni, manj stresnih jutter in večerov, manj usklajevanja urnikov ... Urnik lahko prilagajamo svojemu dnevnemu razpoloženju ter naredimo stvari v tempu, ki ga zmoremo (če se le da, brez hitenja). Dogovarjamo se, kdaj bomo šli ven, kdaj bo čas za branje, gospodinjska opravila, igro ali ustvarjanje. Ker smo več časa skupaj, se tudi pogosteje sporečemo. A pomembno je, da se znamo tudi hitro opravičiti in pobotati.

Vesela sem, da si lahko vzamem čas za vsakega otroka posebej in za vse skupaj. Vidim, da me to bogati in da je ta čas dragocen, saj tako ostajam v stiku z njimi. Hvaležna sem, ker lahko spremljam, kako se razvijajo in napredujejo, se veselim z njimi, ko se veselijo, in jim stojim ob strani, ko jokajo in jim je težko. Opažam, da si tudi med seboj radi pomagajo in se učijo drug od drugega. Ob tem seveda prihaja tudi do prepirov in trenj, a jih bolj ali manj uspešno rešujemo.

Pomislekov, da bodo otroci premalo socializirani, ker niso v vrtcu, nimava, saj se je pokazalo, da imajo dovolj razgibane odnose, naprej med seboj, potem s starimi starši, bratranci in drugimi sorodniki ter tudi z vrstniki, ki jih srečujemo v parku, pred cerkvijo ... (v času epidemije je tega sicer manj).

Po kakšnem bolj turbulentnem obdobju čutim potrebo, da si vzamem kakšno uro samo zase, da napolnim baterije. Hvaležna sem možu in staršem, da takrat prevzamejo skrb za otroke. Pride tudi dan, ko imam občutek krivde, ker nisem naredila nič opaznega, sem se prehitro razjezila, ko se sprašujem o pravilnosti svoje odločitve ... Hvaležna sem za dar vere, saj lahko v takih trenutkih položim svoje skrbi pred Gospoda, ga prosim odpuščanja ter ob prebiranju Svetega pisma odkrivam, kakšne odgovore mi daje On. Vsak dan se obračam k Svetemu Duhu za prave besede in pomoč pri odločitvah. Želim si, da bi še pogosteje znala, tako kot Marija, reči »zgodi se« ter stvari spustiti iz svojih rok in jih prepustiti Njemu.

Maja Janež

Človek, ki je kadil Biblijo

Knjiga in čaj

11. maja se bomo srečali ob knjigi Wilhelma Buntza Človek, ki je kadil Biblijo. Gre za pretresljivo življenjsko zgodbo nekdanjega zapornika.

Kot dojenčka ga je zapustila mati, oče pa ga je odpeljal v dom. Kot mladenič je ubil človeka. Sledilo je sodišče, zapor za mladoletnike, pogojna kazen – to je bil njegov običajni življenjski ritem. Leta 1983 pa je v samici posegel po Bibliji. Ko je prebral eno stran, je list iztrgal in si zvil cigareto. To je počel, dokler ni prišel do Nove zaveze in ga je to, kar je prebral, zadelo naravnost v srce: »Bog nam pravi: 'Zvest sem kot ljubeči Oče.'«

Spraševal se je, ali je to mogoče, in si je drznil narediti prvi korak v povsem novo smer ... Običajno si želimo, da Božja beseda iz glave pride v srce. Temu človeku pa je v srce prišla iz pljuč!

Wilhelm je do upokojitve oktobra 2017 kot socialni delavec delal v domu za slepe v Freiburgu. Je poročen in oče dveh sinov. Ta nekdanji zapornik živi po načelu: »Opustošimo pekel in naselimo nebesa.«

Zdenka Sušec

OBIŠČITE NAŠO SPLETNO STRAN

www.ljubljana-sveti-kriz.si

ŽUPNIJA LJUBLJANA SVETI KRIŽ

Na Žalah 2, 1000 Ljubljana

01 437 22 03

ljubljana-sveti-kriz@rkc.si

ODGOVARJA: Peter Možina
UREDNIŠTVO: Helena Reberc

LEKTORIRANJE: Marta Anžlovar
FOTOGRAFIJA: splet

URNIK SVETIH MAŠ

NEDELJE: 8.00 in 10.00
Tomačevo: 8.00

DELAVNIKI: 7.30 in 19.00
SOBOTE: 19.00

SPOVEDOVANJE:

NEDELJE: 7.30 – 7.50 in 9.30 – 10.00
DELAVNIKI: 18.30 – 19:00
SOBOTE: 18.30 – 19.00

Presveta Marija

»In porodila je otroka, dečka, ki mu je bilo namenjeno,
da bo pasel vse narode z železno palico.«
(Knjiga razodetja 12,5)

Toda kaj ima presveta Marija z menoj?

Spodbuda patra Pija: »Kadar pomislim na nepreštevne
milosti, ki sem jih prejel od naše ljube Matere,
se sramujem, saj nisem nikoli dovolj cenil njenega srca
in roke, ki sta me z veliko ljubeznijo zasipala
s temi dobrotami. Najbolj me muči, da sem naši
Materi nežno skrb vračal z žalitvami.

Kolikokrat sem ji zaupal boleče bojazni,
ki so mi vznemirjale srce.
In velikokrat me je potolažila ...«
»Veliko dolgujem naši Materi Mariji,
ker odganja sovražnikove skušnjave.
Se boste tudi vi zahvalili tej dobri Materi?«

Gospod, hvala ti za presveto Marijo.
Prosim, posreduj ji mojo hvaležnost
za pomoč, ki mi jo nenehno naklanja.
Nauču me, da jo bom ljubil kakor ti.
Amen.

(Iz knjige Besede upanja patra Pija, Družina 2020)